

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.061 van 15 januari 2013
in de zaak A. 206.275/X-15.189.**

In zake : 1. de n.v. MODE CUYPERS
 2. de n.v. CUMAX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patrick Verachtert
 kantoor houdend te 3900 OVERPELT
 Oude Markt 18, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 1. de deputatie van de provincieraad van LIMBURG
 2. de stad GENK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Mertens
 kantoor houdend te 3580 BERINGEN
 Scheigoorstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 september 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - a. het besluit van 5 juli 2012 van de deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Richter” van de stad Genk wordt goedgekeurd en waarbij wordt gesteld dat het bijhorend onteigeningsplan ter goedkeuring kan worden voorgelegd aan de bevoegde instantie, en
 - b. het besluit van 19 april 2012 van de gemeenteraad van Genk houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Richter”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kathleen Van der Heyden, die loco advocaat Patrick Verachtert verschijnt voor de verzoekende partijen, bestuurssecretaris Inge Willems, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De eerste verzoekende partij is eigenaar van een perceel gelegen te Genk, kadastraal bekend sectie I, nr. 1535/s.

De tweede verzoekende partij beschikt over een recht van opstal op het perceel 1535/d volgens de akte van opstal.

4. Op 16 september 2011 vindt de plenaire vergadering plaats over het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gemeentelijk RUP) “Richter”.

5. Op 17 november 2011 wordt het voorontwerp van gemeentelijk RUP “Richter” voorlopig vastgesteld door de gemeenteraad van de stad Genk.

6. Er wordt een openbaar onderzoek georganiseerd van 1 december 2011 tot en met 29 januari 2012.

Tijdens dit openbaar onderzoek worden 13 bezwaarschriften ingediend, waaronder ook door de verzoekende partijen. De bezwaren hebben zowel betrekking op het gemeentelijk RUP zelf, als op het onteigeningsplan.

7. Op 13 februari 2012 bespreekt de GECORO de adviezen en de bezwaren en op 28 maart 2012 brengt ze een advies uit.

8. Bij het tweede bestreden besluit van 19 april 2012 stelt de gemeenteraad van de stad Genk het gemeentelijk RUP “Richter” definitief vast.

Het perceel van de eerste verzoekende partij wordt grotendeels bestemd als zone voor tuin. Kleine zijstroken zijn bestemd als zone voor bos, waarvan de linker zijstrook een indicatieve aanduiding krijgt als “te behouden landschappelijke structuur”.

Een deel van het perceel wordt aangeduid om te worden onteigend. Dit wordt op het onteigeningsplan aangeduid als inneming 31. De onteigening houdt verband met de aanduiding “te behouden landschappelijke structuur”. Daarnaast heeft de onteigening tot doel de publieke toegankelijkheid van de bossen en het onderhoud van die bossen als een geheel te garanderen.

9. Bij het eerste bestreden besluit van 5 juli 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van Limburg het gemeentelijk RUP “Richter”

goed. Tevens wordt gesteld dat het bijhorend onteigeningsplan ter goedkeuring kan worden voorgelegd aan de bevoegde instantie.

In dit besluit leest men verder aangaande de onteigening:

“Overwegende dat aan het GRUP een onteigeningsplan is toegevoegd; dat met het wijzigingsdecreet van 8 juli 2011 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de deputatie niet langer bevoegd is voor het goedkeuren van het onteigeningsplan bij een RUP en het verlenen van de onteigeningsmachtiging; dat het onteigeningsplan voor goedkeuring bezorgd moet worden aan de Vlaamse overheid nadat de deputatie het RUP heeft goedgekeurd”.

IV. Onderzoek van de vordering

10. Overeenkomstig artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

11. De verzoekende partijen doen gelden dat de bestreden beslissingen een onteigeningsplan bevatten dat, eens goedgekeurd, het opstarten van de onteigeningsprocedure tot gevolg heeft, waardoor de tweede verwerende partij de grond zal innemen en waardoor hun rechten worden aangetast. Daarenboven stellen zij dat, eens de tweede verwerende partij eigenaar is geworden van de gronden, het “niet zo evident (zal) zijn dit opnieuw om te keren”. Ze voeren aan dat ze onmiddellijk het rustige genot van dit gedeelte zullen verliezen en dat door het openstellen van dit gedeelte voor het publiek, het publiek ook veel korter zal kunnen komen bij het gedeelte van hun perceel waar geen bos is en waar “uiteraard de vrije tijd van de bewoners hoofdzakelijk gebeurt”. Om hun privacy daar opnieuw te “creëren” en de inkijk te beperken,

beweren de verzoekende partijen aanzienlijke kosten te zullen moeten maken, die verloren zijn bij een nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verder stellen zij dat het “mingenot” voor de bewoners van de gronden onomkeerbaar is en niet te herstellen door een nietigverklaring door de Raad van State. De geleden schade kan niet ongedaan worden gemaakt door de nietigverklaring, des te meer daar de verzoekende partijen gedurende een aantal jaar het ongemak zullen ondervinden van de onteigeningsbeslissing. Daarenboven kan die schade te wijten aan de periode dat het stuk niet kon worden gebruikt en dat er enorme inkijk “wordt gerealiseerd” voor het publiek, niet ongedaan worden gemaakt door een nakomende nietigverklaring. Tot slot werpen de verzoekende partijen op “genotschade” te lijden, waarbij zij verwijzen naar het morele en psychologische leed, dat op geen enkele wijze in natura zal kunnen worden hersteld en waarvoor een mogelijke schadevergoeding zeer moeilijk te begroten is en geenszins zal volstaan.

12. De verwerende partijen werpen in hun respectievelijke nota's onder meer op dat de aangevoerde nadelen niet hun rechtstreekse oorzaak vinden in de bestreden besluiten, maar wel in de onteigening van het betrokken deel van het perceel. Eens de onteigeningsprocedure is ingezet, zullen de verzoekende partijen nog al hun wettigheidsbezwaren kunnen doen gelden voor de bevoegde rechter. Er bestaat geen causaal verband tussen de aangevoerde nadelen en de bestreden beslissingen. De eventuele dreiging van een onteigeningsprocedure vormt geen ernstig nadeel.

Beoordeling

13. Luidens artikel 17, § 3, vierde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen. Artikel 8, eerste lid, 3° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting (bevat) van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de

bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

Uit deze bepalingen volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet moet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij mag zich daarbij niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel zeer concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

Het moet voor de Raad van State immers mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn zich tegen de door de verzoekende partij aangevoerde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen zal moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Bij het beoordelen van deze schorsingsvoorwaarde kan alleen rekening worden gehouden met wat ter zake in het verzoekschrift is aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

14. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet zijn rechtstreekse oorzaak vinden in de aangevochten akte.

De door de verzoekende partijen aangevoerde nadelen houden enkel verband met de onteigening van een gedeelte van hun perceel en kunnen niet beschouwd worden als nadelen die rechtstreeks het gevolg zijn van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten. Het bestreden gemeentelijk RUP maakt op zich geen onteigeningen mogelijk. Artikel 2.4.4, §2,

tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals gewijzigd bij decreet van 11 mei 2012, luidt immers als volgt:

“Het onteigeningsplan dat gelijktijdig met het provinciaal of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt opgemaakt, wordt tegelijk met het ruimtelijk uitvoeringsplan onderworpen aan de procedureregels bepaald voor het opmaken van dat ruimtelijk uitvoeringsplan tot en met de definitieve vaststelling door, naargelang het geval, de provincieraad dan wel de gemeenteraad. Het onteigeningsplan wordt aan de Vlaamse Regering voorgelegd nadat het provinciaal of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan is goedgekeurd. De Vlaamse Regering beslist over de goedkeuring van het onteigeningsplan en het verlenen van de onteigeningsmachtiging”.

Op grond van de geciteerde bepaling dient het onteigeningsplan nog te worden goedgekeurd door de Vlaamse regering, die ook de machtiging verleent om over te gaan tot onteigening. Met de bestreden beslissingen is het betreffende onteigeningsplan dus niet goedgekeurd, en derhalve niet uitvoerbaar, zodat het geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken.

15. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien januari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Roger Stevens